

الأربعة  
المزروجة

20 september 1979

Nummer 26



# DUBBEL VIER

GEVARIEERD BLAD VAN HET NEDERLANDS VN DETACHEMENT IN LIBANON

## BEDANKT !

Binnenkort zit voor velen -301 man totaal-  
'Libanon' er weer op.

Met hen is het gros van de 'werkers van  
het eerste uur' vertrokken.

Anderen zullen de taak moeten voortzetten  
waarvoor zij een stevige vloer hebben ge-  
legd.

Iedereen zal blij zijn als het voorbij is,  
maar zal toch denken aan wat Alexander  
Deeleman in Het Parool schreef :

*Ik had het niet willen missen.  
Niet dat ik terug zou willen.  
Maar de ervaringen die ik daar  
heb opgedaan zijn toch waarde-  
vol voor mijn hele leven, denk  
ik. Je werd neergepoot in dat  
vreemde land waar -ondanks de  
voorbereiding- alles anders  
was dan je je had voorgesteld.*

*Toch geloof ik dat de VN-sol-  
daten daar alleen al door hun  
aanwezigheid groter onheil  
voorkomen.*

De grondslag voor het functioneren van  
Dutch Batt is onder andere gelegd door  
diegenen die nu vertrekken.

Zij hebben een groot aandeel gehad in de  
uitvoering van de bataljonstaken en daar-  
mee bijgedragen aan de goede naam die  
Dutch Batt heeft.

Het mag gerust nog eens gezegd worden :  
vanaf maart is er ontzettend veel ge-  
presteerd op allerlei gebied, met een

geweldige persoonlijke inzet, kameraad-  
schap, vindingrijkheid en motivatie.

En dat onder omstandigheden die span-  
ningen en frustraties met zich mee-  
brachten.

Het niets kunnen (terug)doen in bepaal-  
de situaties, het niet tijdig kunnen  
beschikken over de juiste spullen.

En dan maar niet gepraat over buikloop,  
de hitte en de slechte legering in het  
begin.

De opvolgers zullen er geen notie van  
hebben wat er in de afgelopen tijden is  
gedaan en onder welke omstandigheden.  
Dat kan niet altijd vlekkeloos verlopen,  
dat weten de 'ouwe stompers' ook wel.  
Maar ondanks tekortkomingen en tegensla-  
gen werd doorgedaan.

En achteromkijkend kan ik zeggen:BEDANKT

Voor alle vertrekkenden geldt dat hun  
aanwezigheid hier van groot belang is ge-  
weest.

Niet alleen in politiek opzicht, maar ze-  
ker ook voor de bevolking, die -zelf  
machteloos- voor hun veiligheid is aange-  
wezen op de vredesmacht.

Ik wens U allen een goede reis terug.

Het ga ieder goed en tot ziens op de reür  
in april of mei volgend jaar !

Uw bataljonscommandant.

# WELKOM

U hebt Uw voorgangers van het Nederlandse Detachement UNIFIL op het vliegveld van Beiroet kunnen zien.

Zij hebben het er op zitten en kunnen terugzien op een periode waarin zijn op voortreffelijke wijze hun taken hebben uitgevoerd.

Daardoor heeft 44 pantserinfanteriebataljon in en buiten UNIFIL een goede naam gekregen.

Welkom in Libanon, U leest deze woorden wellicht al op het vliegveld.

Na een rit van enige uren bent U in het gebied van Dutch Batt.

De plaats waar U de taken gaat uitvoeren waarvoor U bent opgeleid en waarop U mentaal moet zijn voorbereid.

U komt in een moeilijk gebied, met een vriendelijke maar in onzekerheid levende bevolking. U komt in een deel van Zuid-Libanon waar wordt geschoten en waar wordt geïnfiltreerd.

U krijgt te maken met partijen, die elkaar bestrijden.

De meesten van U zullen maandenlang hun werk op één plek, althans in een beperkt gebied moeten verrichten.

Zelfdiscipline is daarbij van het grootste belang.

De belangrijke opdracht die Dutch Batt hier verricht kan alleen met succes worden uitgevoerd als U beheerst bent in Uw optreden, loyaal en consequent de orders opvolgt en correct en flink optreedt.

Het zal duidelijk zijn dat deze eisen, die het werken in een vredesmacht aan ons stelt, geen branie toelaten.

Ook is er geen plaats voor luiheid of het nastreven van eigenbelang. Er is bij UNIFIL geen ruimte voor avonturiers.

Tegen ieder wil ik zeggen:

wees jezelf,

wees geen meeloper en

houd rekening met anderen.

Er is nog iets.

Het vredeswerk tussen elkaar bestrijdende partijen eist van ons allen een neutrale houding.



Laat dus geen politieke voorkeuren blijken en doe niet openlijk uitspraken die de neutraliteit van UNIFIL in gevaar kunnen brengen.

Moeilijk ?

Welnee, normaal je zaken doen.

U bent hier ten dienste van de -brozevrede, die soms geen vrede blijkt te zijn.

De laatste weken heerst in Zuid Libanon een betrekkelijke rust.

Wij hopen dat dit zo blijft, maar het is denkbaar dat U wordt geconfronteerd met een artillerie- of mortierbeschieting, met mitrailleur- of geweervuur.

Wees er in elk geval op voorbereid en zorg dat U weet hoe u onder dergelijke omstandigheden moet handelen.

Zorg altijd voor de veiligheid van Uzelf en van anderen.

Dat is een persoonlijke verantwoordelijkheid die niet mag verflauwen.

U zult veel horen van de ervaringen die anderen al in Dutch Batt hebben opgedaan.

Doe daarmee Uw voordeel.

U zult merken dat U hier ook zelf veel positieve ervaringen zult opdoen.

Vanzelfsprekend hangt dat voor een groot deel van Uw eigen houding en instelling af.

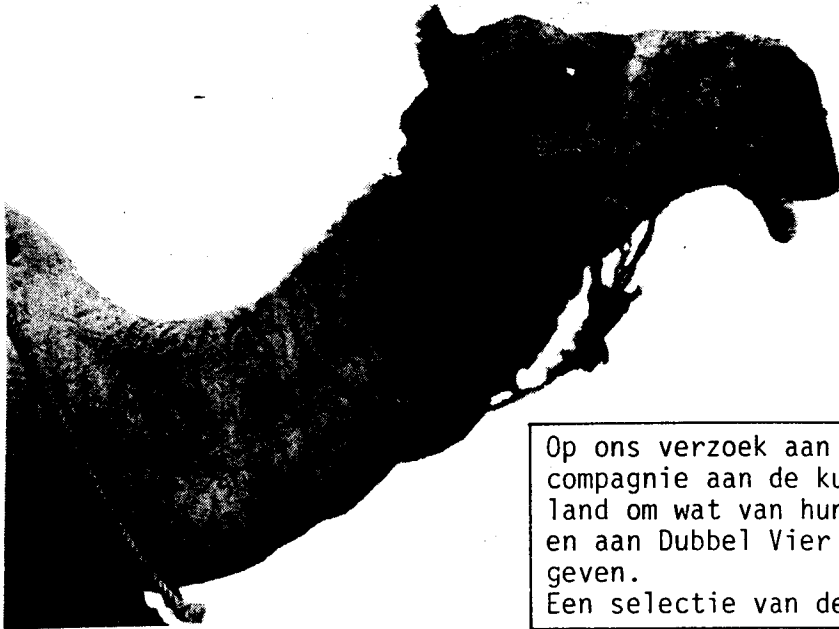
Ik wens U een goede tijd in Libanon.

Succes.

*lkol E.H.Lensink*

Commandant

44 pantserinfanteriebataljon VN



Op ons verzoek aan de mannen van onze 'kamelen'-compagnie aan de kust en in het zuidelijke binnenland om wat van hun ervaringen op schrift te zetten en aan Dubbel Vier te geven hebben velen gevolg gegeven.  
Een selectie van de Charlie's treft U hier aan...

WETENSWAARDIGHEDEN OVER POST 7-1.

## VEELZIJDIG

Hoog gelegen op een heuvel, die 120 meter vrijwel stijl uit zee oprijst ligt de waarnemingspost 7-1.

Het is net in Christen-Militiagebied, zodat eventueel ingrijpen bij actie's nooit ter sprake kwam.

We hebben zelfs een tijd gehad dat het verboden was te schieten, al vlogen de kogels op borsthoogte door het kamp.

In de ruim zes maanden dat wij nu het kamp bevolken hebben we moeilijkheden en angsten gehad.

De palestijnse granaten kwamen maar al te vaak rond- en een enkele keer zelfs in het kamp terecht.

Israëliische- en Christen Militiakogels die door het kamp vlogen waren niet te tellen.

Veel last van intimidatie dus en dan moet je sterk in je schoenen staan.

De eerste dode hebben we al begraven. Eén van onze twee kamphonden, waarmee we zes maanden lief en leed gedeeld hebben moesten we doodschieten.

In het dorp was-ie op lafhartige wijze door z'n longen geschoten en bloedend uit borst en bek kwam hij naar ons terug.

Iedereen was razend en veel zelfbeheersing heeft ons er van af gehouden om het paard van de muchtar niet voor de .50 te zetten.

Het is niet fijn werken met de falangisten, je weet nooit welke kant ze op-

schieten, zo 'veelzijdig' zijn ze wel.

Geïsoleerd zijn we gelukkig niet. We hebben een ééntonner met een schitterende chauffeur die groots rijdt ondanks het feit dat z'n naam Klein is.

Hij is een bol en pas eind juli op onze post gekomen.

Via veel grappen en grollen heeft hij ons opgebeurd om zo de laatste weken door te komen. Dat hadden we gewoon even nodig, zes maanden kijken naar hetzelfde gebied, slapen, eten en drinken had ons aardig afgestompt.

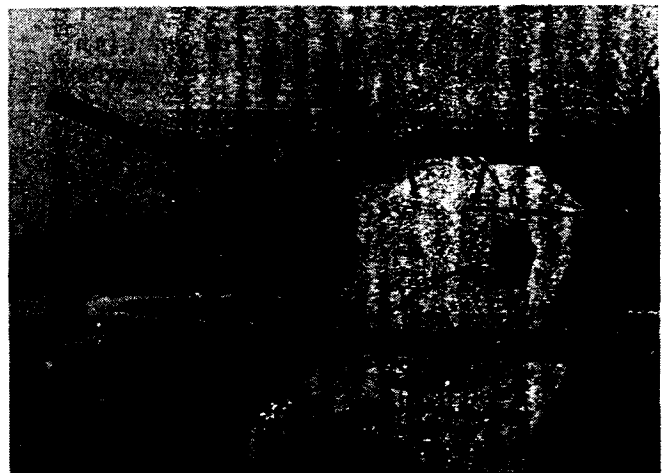
Over het algemeen is ieder wel blij om van deze post weg te kunnen.

We hebben teveel plat moeten liggen, de bunker in moeten kruipen of alarmposities in moeten nemen.

We worden wel eens de meest beschoten post van Dutch Batt genoemd.

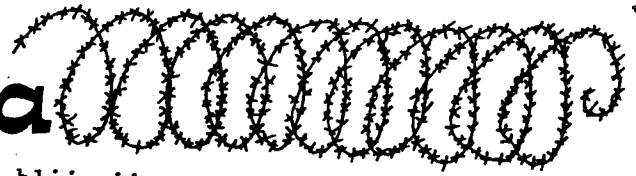
Dat zegt eigenlijk al genoeg !

Fred Lewis.



SNEL VERLOPEN MAANDEN BIJ POST 7-2

# Fort Concertina



Als de meeste jongens van post 7-2 bij Shamaa terugkijken op de afgelopen zes maanden dan komen velen toch tot de conclusie dat die toch wel snel verlopen zijn.

Deels hebben wij dit te danken aan ons 'opperhoofd', luitenant Engelsman, die ruime recreatiemogelijkheden zag in het werken met concertina's en zandzakken.

Een echte naam voor onze post is er helaas nooit gekomen, maar iets in de geest van "Fort Concertina" leek mij toch wel op z'n plaats.

Het was ook al vrij snel in het bataljon bekend dat vele concertina's richting 2e peloton C-cie verdwenen, het geen de heren van ons hoger echelon 'h reden gaf daar eens een kijkje te nemen.

Op deze post trof men dan een verscheidenheid van afrasteringen en versterkingen aan.

Voor de eerste drie maanden waren zeer vermoeiend omdat er ook 's avonds nog enkele patrouilles gelopen dienden te worden.

Zo'n patrouille werd zelfs voor de sergeant wel eens te veel zodat die dan onder de mom van 'ik heb mijn broek vol geschoten' maar iets eerder de patrouille afsloot.

Het wordt dan een pijnlijke situatie als aan ook nog blijkt dat hij het enige teruggekeerde patrouillelid is, terwijl de rest nog ergens 'door de hoeven gezakt' in het dorp zit te wachten.

En voor vele mensen grote bezienswaardigheid, voor ons al heel gewoon, is het ruisvaarderskasteel bij onze post, waar wij ook een waarnemingspost hebben die dag en nacht bemand is.

Gedurende de lange avonden op dit kasteel vullen sommige mensen twee aan de waslijn ophangende overalls nog al eens aanzien voor gewapende, zich tactisch verplaatsende, elementen.

De rest heeft tot gevolg gehad dat de rest van ons kamp gedurende geruime tijd in de armoepstelling lag.

Van de zijde van de bevolking hebben wij toch wel degelijk economische vooruitgang gezien, vooral wat de moordende concurrentie betreft, hetgeen ons uiteraard ten goede is gekomen.

De rest van de mannen op onze post is in dan besluiten met de mededeling dat

we blij zijn dat we op 19 en 15 september richting Nederland gaan.

We wensen onze opvolgers veel sterkte voor het natte jaargetijde dat hun staat te wachten.

—AF—

POST 7-3, MENTAAL INSPANNEND...

## Enerverend...

Niet rustig, wel enerverend...

Post 7-3, een post die de afgelopen 6½ maand weinig of niet in het nieuws is gekomen. Maar toch is deze post inspannend voor z'n bezetting geweest.

Niet meteen fysiek, maar eerder mentaal.

De taak van deze jongens bestond enkel en alleen uit : waarnemen... en wel in het gebied van de DFF.

Dat bracht nog wel eens met zich mee dat ze een week afgesloten zaten, zoals in april, de week dat ook Naqoura hevig beschoten werd.

Voedsel en water konden daardoor niet aangevoerd worden.

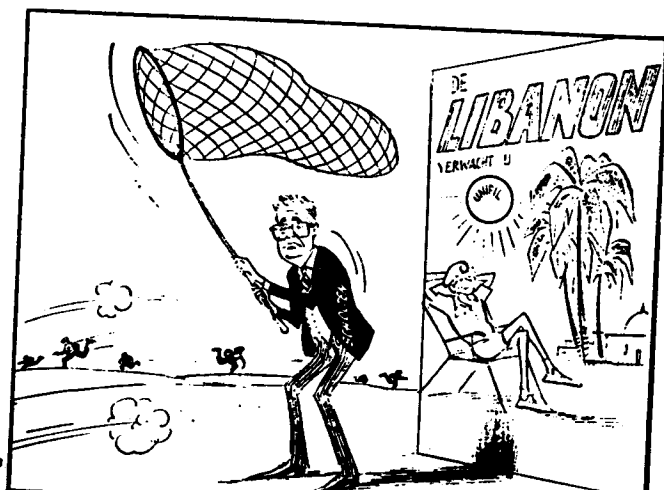
Juist in die tijd heeft de Bravo post zeer goede contacten met de bevolking gekregen. De Libanezen boden ons spontaan voedsel aan.

De goede sfeer heeft ervoor gezorgd dat de verveling geen greep op de jongens heeft gekregen.

Toch denken we dat de aanwezigheid van UNIFIL, ondanks de vele beschietingen, toch z'n nut heeft.

Het zijn in elk geval ruim zes maanden geweest die niet gauw vergeten zullen worden.

— Bravo post Charlie cie.



# Charlie Devils

Dinsdagmorgen, net na zes uur...

Gisteren werd mij gevraagd een stukje te schrijven over mijn ervaringen hier. Nu ben ik niet zo'n schrijver, maar de ochtendzon geeft me hoop ik wat inspiratie!

Het zit er bijna op.

Ik heb nog nooit ergens voor 'afgeteld', maar ik kwam er achter dat het nog maar '13 en een meur' was vandaag en dan denk je wel eens terug aan de dag dat je hier kwam met de containerproblemen, de aanpassing van mens en materiaal.

En hoe je af en toe denkt : wat is die vent toch veranderd, ook al is het bij de een meer dan bij de ander.

Maar zijn we niet allemaal veranderd in deze periode hier ?

En wat heeft iedereen niet voor een mooie plannen terug in Nederland, een land dat van hieruit gezien toch maar welvarend en vredig is.

En als je de naam Holland noemt betekent dit voor iedereen wat anders, terwijl Libanon voor velen dezelfde gedachten-gang met zich meebrengt. Het is jammer dat, als we straks in Holland zijn, iedereen, z'n eigen weg gaat en je elkaar niet meer zult zien, op enkele goede kameraden na.

En ik vind het eigenlijk spijtig dat zo 'n groep, zo'n peloton en zo'n compagnie uit elkaar zal vallen.

Want je hebt hier zes maanden tegen elkaar aangekeken en je hebt elkaar door en door leren kennen in goede, maar ook in slechtere tijden.

Dan beseft je dat je het alleen hier niet had gered, maar wel degelijk een groep moet zijn, een team waarin iedereen een andere taak heeft, maar waarin ook iedereen elkaar nodig heeft en waarin ieder op zijn beurt het ook wel eens moeilijk heeft.

En een 'groep', dat was onze groep !

In alle opzichten.

Je zou er een boek over kunnen schrijven. En het zal heel moeilijk zijn om iemand in Nederland dat duidelijk te maken. Hoe hier goede vriendschapsbanden vast zijn aangeknoopt, vriendschapsbanden die 'echt' zijn.



En dan denk je : misschien zeg ik over 20 jaar als alle 'slechte' herinneringen zijn weggeroest en je de 'goede' nog precies herinnert als de dag van gisteren : "Het was toch wel een belevenis bij de Charlie-compagnie en vooral bij het tweede peloton en natuurlijk helemaal bij de Charlie Devils want chauvinistisch moeten we altijd blijven. Of niet soms !

Sgt. H.Glijn

# Afwisseling ?

De alfagroep van het tweede peloton is een groepje van nu nog zeven man sterk. Hans van Putten was de achtste man, maar moest na zijn ongeluk helaas vertrekken.

Beschietingen op onze post hebben we nooit meegemaakt, maar zeker wel gehoord en als de wind west was ook wel geroken.

Ook hebben we weinig wilde verhalen over patrouille lopen en dergelijke, maar toch net als iedereen, vaak gebaald.

Door de video komen d'r bij ons nogal eens mensen over de vloer, wat altijd een mooie afwisseling is.

Veel meer is er eigenlijk niet te schrijven, behalve dan, dat we hee dan ook, ons altijd gered hebben, waar de 'chef' vaak een steentje aan bij heeft gedragen.

Dat wij de mooiste post hadden van het westelijk halfrond, daar zullen heel wat mensen het mee eens zijn.

Als slot wensen wij de aflossers heel veel succes !

De alfagroep van Fort Wanhoop.

# VAN DE

*In het eerste nummer van 'Dubbel Vier' heeft U kunnen lezen dat daarin zo veel mogelijk informatie zou worden gegeven over het gebeuren in het bataljon.*

*Ik hoop dat dit is waargemaakt en dank alle 'losse' en 'vaste' medewerkers voor hun bijdragen.*

*Mijn bijzondere dank aan adjudant Henk ter Horst, die tijd noch moeite heeft gespaard om met zijn technische kennis het blad uit te voeren zoals het nu is.*

*Ook dank ik luitenant Jeroen Visser voor het maken van 'Dubbel Vier' in de twee perioden dat de adjudant en ik zelf met verlof waren.*

*Ik wens mijn opvolger, kapitein P. van Geldorp, veel succes toe !*

# SCHEIDENDE REDACTEUR



# Wat zeg jenu eigenlijk als je weggaat ?

Enige tijd geleden werd mij door kapitein Korthuis van Dubbel Vier gevraagd of ik ook nog een afscheidswordje wilde schrijven.

Ik zei toen onmiddellijk volmondig ja. Nu ik hier echter bezig ben valt dat schrijven me zwaar tegen.

Wat zeg je eigenlijk als je weg gaat ?

Eerlijk gezegd weet ik het niet, daarom heb ik eerst even in wat oude 'Dubbel Viers' gekeken naar de woorden van andere vertrekkenden.

Tot mijn spijt heb ik daar niet veel steun aan...

Wat zeg je nu eigenlijk als je weg gaat?

Wel, wanneer ik daar nu zo enige tijd over zit te mijmeren, daagt het langzaam bij mij.

Je zegt gewoon wat er is gebeurd en hoe je het hebt gevoeld, waaraan je hebt gedacht en waar je om hebt getreurd gedurende de zeven maanden, dat je hier hebt gewerkt.

Wel, beste voorlichters, geef me dan maar tienmaal Dubbel Vier kopij ruimte en zelfs dat is nog niet genoeg.

Daarom zal ik proberen om in een paar zinnen mijn gedachten, zowel als die van SMI Schumacher en sgtI Voorintholt en ik geloof, zeker niet in de laatste plaats, ook die van luitenant Hoogerwerf te verwoorden:

*Zoals alles is geweest, zal het nooit meer worden...*

*Zoals alles kon, zal het nooit meer kunnen...*

*toch hopen wij, dat het voor ons allen nog een keer mogelijk zal zijn om op dezelfde manier in zo'n eenheid te mogen samenwerken.*



*Twee broers ? Nee !  
Vader en zoon ? Nou nee...  
Het zijn de vader en de moeder van de  
pantserondersteuningscompagnie !*

Wij danken U allen hartelijk en zeggen :  
"Tot ziens in dat kleine, kleine Nederland!"



# Nee, dat was een bende !

*Het duurt niet lang meer of we gaan vertrekken, nog zóveel dagen en een meur.....*

Dat is zo het thema waarover deze dagen gepraat en gedacht wordt en aftellen doen we allemaal.

Ach, achteraf gezien is de tijd nog best snel omgegaan.

Het is als was het de dag van gister dat we in de blubber van het kwartiermakerskamp stonden 'door te smeren' om tien uur 's avonds na een dag die voor de meesten al 's morgens om vijf uur was begonnen.

En sinds die tijd zijn er nu zeven maanden verstreken, maanden van hard werken, weinig slapen, verhuizen en opbouwen...

Onze locatie is westelijk van Zibqin. Nou moet je weten dat we daar niet altijd hebben gezeten.

Nee, eerst zaten we oostelijk van Zibqin in een dal, maar dat was een zootje, vrijwel geen accommodatie en wárm dat het was! Volgens onze kapitein was deze positie tactisch gezien ook niet best.

Natuurlijk was het voor ons net als voor iedereen, hard werken.

We zaten daar met 23 man, verdeeld in drie groepen en iedere groep had een 12-uurs taak uit te voeren.

Eerst had je in twaalf uur zo'n acht uur wacht, in de volgende twaalf uur draaide je patrouilles van zo'n 2½ uur per stuk en daarna had je twaalf uur rust.

Nou ja, zo noemde de luit dat, maar het betekende dat je stond af te wassen, toiletten schoonmaken, wapenonderhoud of alle andere voorkomende 'klusjes'.

Nee, dat was een bende...

Gelukkig had de kapitein dat snel in de gaten en na twee maanden gingen we verhuizen naar de andere kant van het dorp.

Dat was natuurlijk weer een hele consternatie, dubbele kampwacht, patrouilles en daarnaast het nieuwe kamp opbouwen.

Na vier dagen was alles overgebracht, de tenten opgezet, de beveiliging geregeld en konden we beginnen met de werkelijke opbouw van onze nieuwe stek.

We hadden daar twee huizen tot onze beschikking, één daarvan was al gauw door het kader ingepikt. Maar de ander hebben we ingericht als cantine. Met behulp van de bevolking is er een dak opgezet en hebben we er zelf een

barretje in gebouwd.

Gelukkig hadden we intussen personeelsversterking gehad, anders hadden we dit allemaal nooit kunnen doen.

En zo kabbelde het kampleven rustig verder, shelters bouwen, zithoekje timmeren, schilderen en stucen, natuurlijk onze hobby's uitleven-patrouille lopen, wacht, film zien, brieven schrijven en -ontvangen en regelmatig alarm of standby, meestal tijdens de film, of het expres gebeurde.

Schieten deden ze gelukkig altijd óver ons heen en we raden ze ook aan om dat maar te blijven doen, want al rijden er tegenwoordig allerlei vreemde vogels rond in jeepjes met affuit er is maar één verkenningspeloton en dat zit op 77... Want al lopen we hier onze schoenen kapot, verkenners zijn en blijven we !

Onze radarneuzen moesten we helaas afstaan aan de Alfa. Maar als ze langs komen op weg naar hun onherbergzame post, stoppen ze altijd even bij hun oude kameraden, effe buurten...

Jammer genoeg zijn we de laatste tijd ook steeds een ploeg kwijt aan Haris, daar kunnen ze het ook niet zonder ons stellen. Maar dat geeft niet hoor, daar zitten we echt niet mee, we doen gewoon wat we kunnen en dat is een heleboel !

Wel is het jammer dat we nu veel minder patrouilleren in ons oude gebied, maar dat zal wel niet zo belangrijk meer zijn. Onze opdracht wordt bepaald door de tactische situatie, zo zeggen de hoge pieten het, en zó is het ook.

Maar nu zit het er dan eindelijk op. De plunjebalen zijn gepakt, plaatsen gemaakt voor hen die komen, een lesrooster opgesteld.

In de overlappingstijd zullen we proberen om nog allerlei goede adviezen te geven en dan is het inderdaad voorbij voor ons.

Iedereen die achterblijft, en in het bijzonder onze kameraden op de post, wensen we veel sterkte.

Hou de naam van onze post hoog, want er is maar één verkenningspeloton !

En mocht er iemand de filosofische vraag opwerpen : Wat heb je er nou aan gehad...

ja, dan zou ik zeggen : "Denk daar zelf nu eens over na, straks in Nederland en als je wat gevonden hebt, vergeet het dan niet maar onthoudt het voor je leven..."

Namens de verkenners

ADJUDANT DIJKHUIS OVER FAMILIELEVEN

# oom agent vertelt



Als deze editie van 'Dubbel Vier' uitkomt gaan of hebben wij al afscheid genomen van de mensen, die voorgoed teruggaan naar Nederland.

Zij hebben hun tijd er op zitten. De meeste mensen die teruggaan, heb ik gemerkt, gaan graag.

Dat is ook heel gezond. Toch is er iets van weemoed te bespeuren nu de tijd nadert dat het toch echt gaat gebeuren. Misschien geen weemoed dat ze dit stukje van de wereld gaan verlaten, maar toch wel om dat ze nog enkele oudgedienden hier achter laten. Daar hadden ze, en dat is hier al vele malen gezegd, een zeer goed contact mee.

Ik heb weleens de indruk dat het een grote familie is die elkaar steunt op alle fronten, maar die toch ook wel eens onenigheid hadden of verschil van mening.

Dit komt in de beste families voor en het leven, vooral hier, zou ontzettend saai zijn als dit punt van het familieleven, als ik zo uit mag drukken, was weggelaten. Dit zou frustraties hebben gegeven en ik geloof dat het een stuk naastenliefde is als je eens iemand de ruimte geeft om zich eens te uiten en laat uitspreken hoe hij over een bepaald iets denkt.

Tot mijn genoegen constateer ik dat dit hier in de tijd dat we bij elkaar zijn geweest, altijd het geval was.

Daarom ook die weemoed en dat geldt dan voor diegenen, die weggaan, en diegenen, die nog een bepaalde tijd blijven.

Zaak voor de mensen, die achterblijven, is dat ze deze mentaliteit over brengen aan onze aflossers.

Wij van de brigade Koninklijke Marechaussee zullen daar met alle kracht aan meewer-

ken.

Niet omdat wij het dan gemakkelijker hebben. Maar wij hebben in de afgelopen periode ervaren dat eerlijkheid tegenover elkaar, het elkaar vertellen over de problemen en het elkaar opvangen heel erg belangrijk is. En dat dit het goed werken van de Marechaussee in een eenheid als ons bataljon bepaald niet schaadt maar heel zeker ten goede komt.

Dit moet mij even van het hart en ik wil graag alle mensen, die weggaan, bedanken voor deze houding en de manier waarop de Marechaussee als kleine club is opgevangen en gewaardeerd.

Ik ben ervan overtuigd dat dit ook bij de nieuwe mensen zo zal zijn.

Wij zeggen tegen elkaar : met een beetje goede wil zal het waarachtig wel gaan.

Ik zou hiermee kunnen volstaan ware het niet dat ik toch enige personen speciaal wil noemen.

In de eerste plaats is dat lkol Dietz. Wij hebben hem vaak zien zwoegen op onze processen-verbaal. Hem vaak met een heimelijk genoegen veel werk op z'n bureau geschoven.

Dit alleen om te zien hoe hij reageerde... De eerlijkheid gebied mij te zeggen dat hij dit wonderwel heeft doorstaan en daarbij zijn goede humeur nooit verloren heeft. Overste, bedankt voor Uw vriendschap en veel succes !

En dan kapitein Korthuis...

Dat was voor ons een geval apart.

Smakelijk hebben we soms gelachen en met hem hebben we veel lief en leed doorgemaakt met zijn werk voor 'Dubbel Vier'.

Wij hopen dat Berend in een ander vorm terug komt. Hij is blij dat hij terug kan gaan naar zijn Beredien. Geef hem eens ongelijk want zo'n meisje vindt je in heel Libanon niet. Nog een lang en gelukkig leven toegewenst op dezelfde smeuge manier als dat in de brieven van Berend tot uitdrukking kwam.

En als laatste uit dit huis : Arie Pieters. Arie, bedankt voor alles.

Voor je rustige wijze van optreden, voor je gelijkmatige humeur en je werkwijze. Arie, het was goed.

En als U nu denkt dat ik zo het hele bataljon laat passeren, hebt U het mis.

Hoe graag ik ook zou willen, het kan helaas niet.

Maar wees er van overtuigd dat jullie bij het schrijven van dit verhaal niet uit de gedachten waren, zelfs in tegendeel.

Wij wensen vanuit Haris een heel goede reis en een behouden thuiskomst.

Veel succes in het verdere leven en

TOT ZIENS...

# Bedankt, Meneer de President!

Graag maak ik van de gelegenheid gebruik om schriftelijk (hoe kan het ook anders) even terug te blikken op de afgelopen zes maanden.

Als stafjurist heb ik commandanten op alle niveaus adviezen gegeven, niet alleen aan kolonel Tjassens in Naqoura en aan de bataljonscommandant, luitenantkolonel Lensink, maar vooral aan de vijf compagniescommandanten. Het betrof dan meestal problemen op het gebied van het militaire straf- en tuchtrecht.

Overbodig te zeggen, dat in het overgrote deel van de gevallen geen adviezen nodig waren: dan ging het om de eenvoudige huis-tuin en keukenvergrijpen.

Maar ook de man zélf heb ik van advies gediend, wanneer hij in moeilijkheden verkeerde of wegwijs wilde worden gemaakt in het doolhof van regelingen.

Ook dát behoort tot de taak van de stafjurist!

Wat waren nu voor mij in mijn functie de hoogtepunten.

Dat kan natuurlijk moeilijk anders zijn dan het genoeg, dat je smaakt bij het oplossen van een ingewikkeld juridisch probleem. Wat dit betreft was de vindingrijkheid van sommigen zo groot, dat we menig puzzeluurtje erop hebben zitten om precies vast te stellen wie nu wat had gedaan (of misdaan).

Dan herinner ik mij het vele werk, dat - uiteraard in samenwerking met onze brigade Koninklijke Marechaussee - moest worden verzet, voordat de krijgswaad naar Libanon kon komen.

Voor de Landmacht een unieke gebeurtenis! Bekend is, dat de krijgswaad naar Libanon is gekomen om zélf met eigen ogen de bijzondere leef- en werkomstandigheden te zien. Naar mijn mening heeft dat voor degenen, die hier voor de krijgswaad moesten verschijnen, beslist ten gunste gewerkt.

Als jurist heeft het me geweldig goed gedaan, dat de krijgswaad - ook van de zijde van de beklagden - waardering heeft geogst voor de wijze van rechtspreken.

Symbolisch voor de goede sfeer tijdens de zitting mag de handdruk zijn, die een beklagde - direct na de uitspraak - de president van de krijgswaad gaf met de woorden: "Bedankt, mijnheer de president!"

Naast deze ervaringen zijn er vanzelfsprekend



andere, waar je met veel genoeg aan terugdenkt.

Gelukkig, dat wij mensen de neiging hebben om vooral de hoogtepunten te onthouden!

Zo herinner ik mij - vooral in de beginperiode - de vele bezoeken aan de posten. Zonder anderen tekort te doen wil ik al degenen bedanken, die mij daar steeds weer gastvrij hebben ontvangen.

Ik vond het steeds weer een verademing, die gastvrijheid, opgewektheid en eerlijkheid van discussie.

Ik herinner mij verder nog een zware tocht door een wadi, waar je stil werd van de overweldigende natuur maar waar je ook bewondering kreeg voor de kerels, die dit klimwerk in de brandende zon dagelijks deden en dat - zeker de eerste maanden - zonder de luxe van een ijskast bij terugkeer op de post!

Laat ik tenslotte in herinnering roepen, wat een brief voor ons heeft betekend. Hoeveel malen zal niet de kreet hebben geklonken: "Is de post er al?". Hoe intens blij was je dan niet met een brief van je vrouw of verloofde! Hoe teleurgesteld was je soms niet als er dit keer niks bij was...

Zes maanden gewoond te hebben in dit 'fascinerende gekkenhuis', wat Zuid-Libanon voor mij was.

Ik zou het nooit gemist willen hebben.

Ik heb ook nog in een ander huis gewoond, het 'Marhuis' in Haris (géén gekkenhuis). Ik heb daar in de 'commune' gewoond en gewerkt met de mensen van de brigade Koninklijke Marechaussee en van de Voorlichting.

Hun kameradschap, gezelligheid en goede zorgen hebben mijn moreel hoog gehouden.



Aan al degenen, die onze taak hier voortzetten, wens ik sterkte toe, maar vooral zelfbeheersing, opdat zij zich houden aan het devies van de krijgsjurist :

*ET INTER ARMA VIGENT LEGES*

oftewel : ook temidden van het wapengeweld behoren spelregels in acht te worden genomen.

Ikol Mr.L.P. Dietz

TACHTIG MAAL HEEN EN WEER NAAR BEIROET...

# NAAR GERDIE

Het is bijna zo ver, nog enkele dagen. Dan keer ik weer teug naar 'mijn' lichtstad.

Mijn zeven maanden zitter er hier op, om plaats te maken voor het oude vertrouwde kazerneleven in Oirschot, waar ik hoopvol naar uitzie.

Toen een gedeelte van mijn vorige compagnie 10 maart naar Libanon werd uitgezonden was ik ook van de partij. Een beetje overdonderd door de mededeling vertrok ik richting Zuidlaren om de baret te wisselen voor een blauwe.

Na aankomst in Beiroet vormden flitsende beelden de eerste indrukken. Op het eerste gezicht moest iedereen hier wel autosloper zijn en alle beelden daar omheen gaven direct het gevoel hier nooit te kunnen wennen.

De eerste weken waren voor mij hetzelfde als voor ieder ander, troep opruimen, wachtlopen en legeren.

Na drie weken kwam luitenant Schut uit Naqoura terug na het lossen van de alom besproken containers. Onder zijn leiding kreeg toen de vervoersregelgroep gestalte, waarbij ik de administratie voerde.

Na enkele weken nam deze groep van de WZZ het 'reisburo' over. Vanaf die tijd heb ik mij aan dat werk gewijd. In eerste instantie de uitvoerige administratie, later ook de boekingen in Beiroet bij de KLM. Naast dit reisbureau regelt de groep ook alle F 27 vluchten en rotaties, waaraan ook ik mijn steentje heb bijgedragen.

Het was veel, maar fijn werk, het laatste niet in het minst door de fijne samenwerking binnen het peloton.

Met dit peloton bedoel ik dan het transportpeloton, dat op 1 juli het levenslicht aanschouwde.

Daarim werd de vervoersregelgroep opgelost.

Zondag werd het de 80ste maal dat ik de 120 km lange tocht naar Beiroet heb voltooid. Alleen al op deze route heb ik tijdens mijn verblijf hier ruim 20 000 km afgelegd.

Het moet voor een buitenstaander erg saai lijken, maar iedere rit zag ik wel wat nieuws.

Ook kon niet altijd de bekende route worden gereden. Vanwege beschietingen en dergelijke moesten meerdere malen alternatieve routes worden genomen.

Het mooiste werk vond ik nog het werk bij de KLM op Beiroet Airport.

Door de prettige samenwerking met het KLM-personeel werden altijd de problemen - en die deden zich nogal eens voor - opgelost. Vooral de jongens die door spoedgevallen thuis plotseling weg moesten werden feilloos geholpen.

Ondanks het feit dat ik erg blij ben voor goed naar huis te gaan verwacht ik toch, zeker in het begin, dit werk, de mensen hier en de sfeer te zullen missen.

Spoedig na terugkeer ga ik trouwen met Gerdie, mijn verloofde.

Al met al ben ik blij deze tijd te hebben meegemaakt en zal ik altijd met genoegen terug kijken op mijn verblijf hier.

Kpl Patrick van Hout.

## PAARDESPRONG

A	R	V	R	I	G
E	F	S	M	A	U
A	T	N	S	E	T
D	R	I	E	T	R
E	N	E	B	N	V

Gaat u vanuit een der hoekpunten door middel van de bekende paardesprong verder, dan vindt u twee waarheden. Welke zijn dat?

TWEEHONDERD

DAGEN

10 mrt '79

WZZ

25 sept '79

# LIBANON

Nu ook voor mij als Welzijnzorgofficier de 'grote' dag nadert, waarop ik het Libanese stof van me af ga schudden en de WZZ Libanon ga overdragen aan mijn collega, kapitein H.S.Klepke, is er toch ondanks de vreugde om de return een zekere weemoed, die me bekruipt, als ik me moet realiseren, dat het voorbij is.

Iedereen spreekt van de 'never come back line', maar daaraan vooraf ging een periode, waarin we met z'n allen er het beste van probeerden te maken.

We kenden allen onze ups en downs, ieder op zijn eigen terrein.

Zo ook de WZZ mensen.

Gesteund door de WZZ-organisatie in Nederland en achtervolgd door het eigen WZZ-ideaal hebben mijn mensen gepoogd hun 'Libanese steen' bij te dragen aan het op morcelgebied zo noodzakelijke aanwezig moeten zijn van al die persoonlijke Welzijnzorgzaken.

Terugblikkend is het niet moeilijk de gerealiseerde WZZ-zaken op een rijtje te zetten.

Het spreekt vanzelf dat we anno 1979 getracht hebben om met de hedendaagse technische- en communicatiemiddelen voorhanden de WZZ in die lijn op te zetten: films, video, tv, radio's, een foto-ontwikkelcentrale, vliegtickets en reizen 'all over the world', 't Holland Huis, de Wereldomroep op zondagmorgen en elke avond, Tros-groetenprogramma's thuis, de kranten, de cassettes met de Nederlandse

Top-40, een bibliotheek, verkoop van Nederlandse weekbladen en strips, de geïmproviseerde winkel, twee 8mm filmprojectoren voor hobbyisten en veel spel- en sportmateriaal. Helaas geen wervende WZZ-show uit



Nederland en ook de donkere kamer leed aan bloedarmoede.

Persoonlijk hebben wij van de WZZ en de LO/Sportgroep veel plezier beloofd aan de dagen dat we 'te velde' waren bij jullie.

De mensen waar het eigenlijk allemaal om gaat!

Met onze WZZ-winkelspullen, met de ontspannende en toch soms zo spannende 'Zeskamp' en tot besluit van zo'n dag de Bingoavonden

Allen, die de WZZ serieus hebben genomen en hun bijdrage hebben geleverd tot ieders en eigen 'welzijn' groet ik van harte en wens ik ook namens alle WZZ-medewerkers een nog goed resterend verblijf hier in Libanon en een behouden thuiskomst.

Hoofd WZZ en LO/Sportgroep,  
Majoor F. Busscher.



# Tot balens toe !

Hallo allemaal !

Op 10 maart zijn we hier gekomen, het is een chaotisch land.

Later ben ik daar anders over gaan denken.

Dit land heeft wel degelijk wetten.

Keiharde wetten zelfs.

Wordt er iemand over de bult geknald, dan zijn er twee kansen.

Of je betaalt een enorme hoeveelheid geld of je wordt zelf overhoop geschooten.

Wat in niet verwacht had was dat wij hier moesten werken. Op de heenreis naar Haris had ik namelijk geen enkele man zien werken.

Ik dacht dus al in een luilekkerland te zitten.

Maar niets bleek minder waar te zijn. We kwamen aan en moesten ons eerst door een meter water met blubber vechten voordat we bij onze slaappleatsen konden komen.

Dar was dus het begin van het feest. De eerste twee maanden is er hier kei en keihard gewerkt.

Die twee maanden heb ik zelf helemaal niet meegedaan.

Toen ik namelijk hier mijn zesde week wou beginnen kreeg iemand een idee en vond het nodig om de loop van zijn UZI schoon te maken door middel van een kogel. Nu vond ik dat niet zo erg maar wel dat die loop in mijn richting werd gehouden.

De kogel die er uit kwam kende maar één weg en dat is recht vooruit.

En nu is dat ook nog niet zo erg, maar wel dat die rechte lijn door mijn kuit liep.

Om een lang verhaal kort te maken : ik kreeg een kogel door mijn linker kuitbeen.

Het is maar goed dat het schot een knal gaf anders had ik er niets van gemerkt, ik had meer het idee dat er een mug tegen mijn been vloog.

Het was voor mij een hele rare gewaarwording.

Ik had gedacht dat ik in paniek zou raken maar dit bleek niet het geval te zijn.

Niet ik, maar de schutter bleek in grote paniek te raken.

En die hospikken maar zenuwachtig doen, net of mijn hele been eraf was.

Ik mocht niet lopen, niet hinken, helemaal niets, alleen liggen.

De volgende ochtend om zes uur ben ik naar Naqoura gebracht.

Daar heb ik vijf dagen gelegen.

Ik was daar precies op tijd weer weg want de dag daarop kreeg iemand het op de heupen en nam Naqoura onder vuur.

Eén ding valt me wel op in Naqoura.

Als je er bent en je komt een officier tegen dan kun je zo met ze gaan praten, alsof het je eigen tentmaat is.

Dat is dus wel even iets anders dan op de Nederlandse kazernes.

In Naqoura schoppen ze ook niet zo tegen elkaar aan.

Dat heb ik eigenlijk wel een beetje tegen op Haris.

Al met al wordt er weinig geregeld.

Dit bedoel ik alleen met het oog op de veiligheid.

Hoe lang heeft het geduurd voordat er eindelijk een shelter stond achter de BOG en waarom staat er nog geen bij het transportpeloton?

De veiligheid in alle andere compagnien is bijna feilloos geregeld, behalve in Haris.

Als ik één ding geleerd heb in Libanon dan is het wel brievenschrijven . Tot balens toe. Als ik thuis ben en dat is al heel gauw dan schrijf ik de eerste jaren geen brieven meer. Hooguit een kaartje naar een goede vriend in Libanon.

Je leert hier trouwens nog meer dingen.

Jezelf enorm goed beheersen.

Als de een of andere halve gare weer een paar kogels laat vliegen dan ga je niet onmiddellijk terug schieten, zolang het geen gericht vuur is.

Je leert je maten ook veel beter te accepteren.

Je leert naar elkaar te luisteren en elkaars visie op de zaak te bekijken.

Je leert te geven en te accepteren.

Je leert hier ook zelfstandig te werken.

Niet alleen werken als er een hoge pief in de buurt is die je constant staat te controleren.

Ik wens U nog ontzettend veel succes met Dubbe Vier. Op die manier kwam ik meer aan de weet dan dat er aan de manschappen verteld wordt.



# EVEN STILSTAAN

## DE KERK ALS PLAATS VAN GEZELLIGHEID

Het gaat met het kerkbezoek in Nederland zienderogen achteruit.

Daarvoor meen ik een aantal oorzaken aan te kunnen wijzen.

Eén daarvan is, dat het in de kerk vaak een wat ongezellige toestand is.

Goed, we zitten met een heleboel mensen gedurende een uur bij elkaar in een kerkzaal. Maar .....: is het echt een samen-zijn ?

Is het echt een ontmoeting ?

De opstelling wekt zoiets niet erg in de hand.

We zitten immers in lange rijen achter elkaar.

De meeste kerken zijn 'ruggen-kerken'. Je ziet een heleboel achterkanten maar geen gezichten.

Als ik nu uitga van het bijbelse woord voor kerkdienst, dan gaat er bij mij al een rood lampje branden.

Het oorspronkelijke woord is namelijk synagoge, letterlijk 'samenkomst'.

U kent de veel geciteerde tekst : waar twee of drie in mijn naam 'samangekomen zijn', daar ben ik in hun midden.

Maar met wie kom ik in de kerkdienst feitelijk samen.

Jawel : met de voorganger.

Hij voert immers het woord.

En hem leer ik dan kennen als een linkse rakker, of als een bangeling die nooit wat durft te zeggen of als een wat zweverige figuur.

Maar leren wij als kerkgangers ook elkaar kennen ?

In een protestantse kerkdienst is trouwens het voornaamste bestanddeel de preek. Het is in feite een alleen-spraak, een monoloog.

Het bijbelse woord is echter homilia, letterlijk samen-spraak.

Het woord is afkomstig uit de Griekse filosofie. De Griekse filosoof hield met zijn leerlingen een samenspraak; zij stel-

den doorlopend vragen of maakten tegenwerpingen en daar ging de filosoof dan op in.

De homilia was eigenlijk een soort conversatie.

Welnu, in het nieuwe testament vinden we hetzelfde, lees er 1 Cor.14 : 26 - 33 maar 'ns op na.

Ik geloof, dat we in onze kerkdiensten de weg terug moeten zoeken naar die oude vorm van conversatie. Niet de voorganger heeft het voor het zeggen, maar wij met elkaar.

Samen luisteren naar Gods woord en samen proberen we er wijzer van te worden. En juist door elkaar voortdurend te bevragen kunnen we echt verder komen.

Er is nog heel wat meer over te zeggen. Je zou een aardig stukje theologie over de kerkdienst kunnen bedrijven.

Daarvoor is in Dubbel Vier geen ruimte. Maar komt U maar 'ns naar de kerkdiensten.

We zullen proberen -althans in de door mij geleide diensten- er een wat gezelliger gebeuren van te maken.

Meer een ontmoeting.

In de eerste plaats natuurlijk een ontmoeting met onze hemelse Vader, die met ons in gesprek wil zijn.

Maar dan toch een ontmoeting en een gesprek met elkaar.

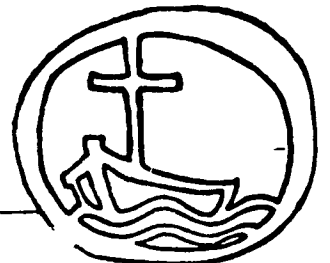
En we zullen proberen daarvoor een wat passender sfeer te scheppen; in ieder geval met een kopje koffie.

En misschien in de toekomst nog wel meer mogelijkheden.

Voelt U ervoor aan dit soort kerk-zijn, gemeente-zijn ( gemeenschap-zijn) mee te werken ?

U bent van harte welkom.

Het zal erg fijn zijn als we elkaar als kinderen van God eens in de ogen kijken en naar elkaar luisteren.



# Geweldig !

Mag ik mij voorstellen ?

Mevrouw Passon...

Dit wordt een bedankbrief aan heel de defensie van mij en mijn man.

Zeker ook namens mijn zoon, die nog in Haifa in het ziekenhuis wordt verpleegd.

Het zijn voor ons, ondanks ons verdriet en al onze ellende, toch nog onvergetelijke dagen geworden, die wij daar dank zij jullie hebben mogen beleven.

Het was geweldig.

Hartelijk dank voor alles wat jullie voor ons gedaan hebben tijdens en na het ongeval van onze zoon Tonny.

Wilt U al de heren uit onze naam bedanken, van veel heb ik de namen niet allemaal kunnen onthouden, maar enkele toch wel.

De heren Somers, Beelen, Harting, Lensink, Straatman en Van Buuren, maar ook alle andere mannen wiens naam mij ont-schoten is...hartelijk dank voor de ontvangst in Tel Aviv en de begeleiding, ook naar Haifa.

Zeker wil ik ook kapitein Lindenberg niet vergeten die ons op Schiphol opving en ons ook weer verwelkomde bij thuiskomst.

Het was geweldig.

Ik heb woorden te kort voor alles wat al die mensen voor ons gedaan hebben.

Bedankt namens mijn man, mijzelf en onze zoon voor de mannen van Unifil in Libanon, Haifa en Tel Aviv.

Het was geweldig.

Heel hartelijk dank voor alles en ook vast als Tonny binnenkort terugkomt naar Nederland.

Hartelijk dank.

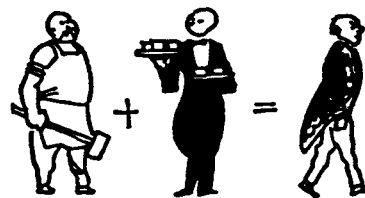
A. Passon-Lensen

Loek Verstrijden straat 9  
5684 TV BEST

Ook is er een geweldig Holland Huis voor de jongens in Tel Aviv.

# Puzzel of in de Plane voor op de Post

OPTELSOM



SMID  
OBER  
BODE

In de optelling komen de cijfers 0 en 9 niet voor. BODE is door 3, 9, ja zelfs door 18 deelbaar. Dat is niet het geval met SMID noch OBER.

Hoe luidt de opgave in cijfers?

BEELDANAGRAM



RONDE HEUP



De letters van de gegeven woorden, die links in beeld zijn gebracht, vormen samen één woord, dat van toepassing is op de rechtse tekening.

Hoe luidt dit woord?

## limerick...

In Haris liep een schoonheid te morren,  
ze was verkikkerd op mannen met snorren.  
Die overste Dietz  
dat vond ze wel iets.  
Maar hij was er niet voor te porren...

# de laatste

# BRIEF VAN BEREND !

Goeie dag, volk.....

Zo en dan is't nou zo ver 't laatste stuk van mij in 'nubbel vier en dat staat mij goed aan dat zal ik je wel even vertellen.

Niet da'k het niet graag dee hoor stukjes schrijven bedoel ik vanzelf, maar ja 't is net as met 'n hele boel dingen op 'n duur krijg je d'r balen van.

Maar affijn met een paar dagen ga'k naar Berendien toe en dan begint d'r ja weer 'n heel ander leven ja. Wor je 's morgens wakker en kijkt tenminste niet tegen de kop van de maten aan maar tegen die van Berendien.

Toch zal't wel even wennen moeten volk hoor denk ik. 'n Half jaar langs met kerels onder mekaar optrekken. D'r is d'r altijd wel een bij die sjaggerijng is maar d'r zijn d'r ook die niet kapot te krijgen zijn en altijd een ander willen helpen.

Kijk volk met 'n grote bek daar maak je niks mee klaar dat lijkt wel zo maar 't zijn de besten niet. Die as niet optallen dat zijn ze.

Ben ik wel eens sjaloers op.

En rou moeten we weer proberen ons weer aan te passen in Holland. 'k Ben wel van plan om roodblok voor't huis te zetten eerst en 'k zal Berendien leren om met de boodschappen op de kop te lopen dan ben 'k daar ook ja af. Meschien koop 'k ook wel 'n ezel. Lijkt mij mooi door't dorp heen maar zoveel koters as ze hier hebben dat moet maar niet want dan is Berendien as ze boven de dertig is ook niet meer om aan te zien. Nou hebben ze van de krant 'n echte foto d'r bij zet. Wist ik niks van en van Berendien ook. Fotos hebben ze gestolen maar daar zijn ze nog niet klaar mee. Ik ja naar maresjausee toe. Stellen wel een onderzoek in. Doe ik ook as 'k weer thuis ben naar 't moedervlekje en zo. Wou je wel even weten waar die zit zeker. Zal 'k je vertellen. Kijk maar op de foto achter't linker oor daar zit e niet. Nou volk die hier blijven't allerbeste, blijf voorzichtig. Sjeffeurs ook he want 't gaat straks regenen en die geitestront op de wegen wordt hartstikke glad. Heel veel sterkte voor de jonges die gewond zijn en vergeet ze niet he volk. Alle Berendienen in Nederland ook het beste en de jongens veel brieven schrijven hoor dat hebben ze nodig!

't Allerbeste met bataljon 't valt soms niet mee om de kop d'r bij te houden maar toch maar doen. Bedankt voor het lezen van mijn rare stukjes en ik hoop tot de reeunie want we moeten mekaar wel 'n keer terugzien vanzelf. Voor de laatste keer zeg ik

Hoi, Berend

